

КЪМЪ НОВАТА КУЛТУРА

СТАТИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

КЪМЪ НОВАТА КУЛТУРА

СТАТИИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

СОФИЯ

КЪМЪ НОВАТА КУЛТУРА

(Уводни думи)

Красива полянка, заобиколена съ китна борова гора на края на Борисовата градина.

Ранно пролѣтно утро. Паневритмията почва. Това сж ритмични музикални упражнения. Както движенията, така и музиката сж дадени отъ Учителя. Въ движенията на паневритмията сж вложени новитѣ идеи. Тя се основава на съответствието между тонъ, цвѣтъ, форма, число, движение и идея. Кой сж тѣзи, които въ това ранно пролѣтно утро правятъ тия плавни, красиви движения?

Това сж ученицитѣ на Всемирното Братство. Единъ свещенъ потикъ сгрѣва тѣхнитѣ сърдца и души, една възвишена идея ги вдѣхновява: това е идеята за една нова култура, която да бжде въ съгласие съ вѣчнитѣ природни, божествени закони.

България преди 1000 години стана люлка на богомилството — това смѣло социално и духовно революционно движение. То даде на човѣчеството идеитѣ,

които възродиха западна Европа. Богомилскитѣ идеи родиха на западъ ренесанса и реформацията; тѣ легнаха въ основитѣ на френската революция. Великитѣ идеи на френската революция — свобода, равенство и братство — идатъ отъ богомилитѣ.

Радостно е, че напоследъкъ вече се добива по-правилно становище спрѣмо богомилитѣ, особено следъ научната и добре обоснована сказка на професоръ Николай Державинъ въ Софийския университетъ.

И ето, България втори пжтъ става люлка на едно ново движение, което иска да обнови живота, което посочва свѣтлия пжтъ на една нова, разумна култура. Това е движението на Всемирното Братство.

Нека се радваме, че България, както единъ пжтъ въ богомилско време, отново става сега срѣдище на нови идеи.

Учительтъ отъ 50 години работи въ това направление. Тукъ, на Изгрѣва, Той основа школа, въ която се излагатъ законитѣ на разумния животъ. Тукъ се изучава природата, нейнитѣ закони и методитѣ за тѣхното приложение въ живота на отдѣлния човѣкъ и на обществото. Около себе си Учительтъ събра отъ всич-

ки слоеве на народа ученици, които искатъ да се учатъ, за да работятъ за едно ново човѣчество.

Св. Климентъ въ IX вѣкъ събра около себе си 3,000 ученици въ Охридъ, и неговата школа стана разсадникъ на просвѣта всрѣдъ българския народъ и славянството. По сжщия начинъ се създаде сега въ България школата на Всемирното Братство. И ученицитѣ на тая школа тоя пжтъ сж много повече, отколкото едно време въ школата на Климента. Но както въ школата на Климента, тѣй и въ тая школа се подготвятъ ученици, които да внесатъ обнова въ живота.

Беседитѣ и лекциитѣ на Учителя сж събрани въ повече отъ 400 тома. Въ тѣхъ сж изложени принципитѣ, законитѣ и методитѣ на новата култура, която иде и която носи обединение на цѣлото човѣчество, братство между всички народи. Сега живѣемъ въ една отъ най-важнитѣ епохи въ историята на човѣчеството. Сега сме въ преходния периодъ, на границата между старата и новата култура. Старитѣ форми на животъ се рушатъ, и новитѣ се градятъ.

Учителътъ казва: „Ржководителитѣ на съвременнитѣ народи трѣбва да се по-

занимаятъ съ законитѣ, по които се развива и направлява живота на човѣчеството, за да не се влияятъ отъ случайни настроения и временни интереси въ насочване на своята обществена дейность“.

На друго мѣсто Той казва: „Съвременнитѣ народи отъ бѣлата раса достигнаха вече върха на своето външно, физическо развитие. Сега иде вече втория процесъ — на вътрешното развитие. Никой народъ не може вече да расте външно. Всички стремежи трѣбва да бждатъ насочени къмъ тѣхното развитие, да се създадатъ по възможность условия за всички индивиди, за да могатъ да работятъ. Най-първо съвременнитѣ народи трѣбва да опредѣлятъ, какви трѣбва да бждатъ тѣхнитѣ идеали, тѣхното вѣрую, тѣхния свѣтогледъ, и къмъ каква цель трѣбва да се стремятъ.

За характера на новото, което иде Учителътъ казва: „Сега доброто иде да управлява. Новото учение иде въ свѣта да внесе идеята за братството и сестринството между хората, да работятъ единъ за другъ. Дето сжществуватъ братство и сестринство, тамъ любовта царува. Сега иде единъ новъ порядъкъ въ свѣта, който ще се ръководи отъ любовта. За

него всички трѣбва да бждете готови. Нови свѣтли дни идатъ въ свѣта. Тѣ искватъ нови чисти дрехи, нова свѣтла премѣна“.

Идеитѣ на Учителя сж нуждни днесъ за всички общества и народи, тѣй както за изсѣхналата земя е нуженъ благодатниятъ дѣждъ. Чрезъ идеитѣ на Учителя народитѣ ще се освободятъ отъ безплатицата и ще трѣгнатъ съзнателно по новия пѣтъ на благоденствието и възхода. Мисията на Учителя е чрезъ любовта, мдростъта и истината да се направи връзка между човѣка и Божественото начало. Новата култура ще даде условия за разцвѣтяване на всички дарби и заложби, които крие човѣшката душа и които чакатъ своето развитие.

Всички народи копнѣятъ въ душитѣ си за нѣщо възвишено и красиво. Това, което тѣ търсятъ, се съдържа въ идеитѣ на Учителя. Тѣхнитѣ души жадуватъ въ своитѣ глѣбини за тѣзи идеи, тѣй както цвѣтето жадува за слънчевитѣ лъчи, или както изжаднелиятъ пѣтникъ въ пустинята жадува за животворния изворъ на оазиса.

И когато душата на човѣчеството се озари отъ тия нови идеи, тогава пустини-

тѣ ще се превърнатъ въ плодни градини и презъ тѣхъ ще протекатъ благодатни извори, и изсъхналитѣ дървета ще се раззеленятъ и ще дадатъ своитѣ плодове.

Чрезъ новитѣ идеи душитѣ ще излѣзатъ отъ тъмната нощъ въ красиви слънчеви поляни, осѣяни съ цвѣтя, ще паднатъ оковитѣ, които съ вѣкове сж сковавали тѣхнитѣ нозе, ще влѣзатъ въ живота на радостта, свободата и любовта! Когато новитѣ идеи проблѣснатъ въ душитѣ, всички ще се прегърнатъ, ще си простятъ единъ на другъ и ще познаятъ, че сж членове на едно голѣмо семейство, че велико единство свързва всички сжщества въ едно цѣло. И тогазъ отъ живота на частитѣ ще се влѣзе въ живота на цѣлото. Човѣчеството ще излѣзе отъ личния животъ, ще го надрастне и ще влѣзе въ живота на слугуването, въ животъ за другитѣ, за цѣлото човѣчество, за Бога! Слугуването на другитѣ, доброволно и отъ любовъ, служенето на Бога, това е новата култура. Това е единствениятъ източникъ на радостта и свободата.

Иде новата култура, въ която всички хора и народи ще се освободятъ отъ предразсѣждѣцитѣ, суевѣрията и заблужденията, въ които сж живѣли съ вѣкове

ще влѣзатъ въ живота на любовѣта, взаимопомощѣта, самоотричането и жертвата. И тогава ще чувствуватъ, че до сега не сж живѣли и че сега почва „първиятъ день“ на живота имъ.

Учительтъ казва: „Сега ще се изяви любовѣта. Иде вълната на любовѣта. Предъ васъ, предъ всички народи се открива велико бждеще. Велико е бждещето на човѣчеството поради любовѣта, която ще се изяви. Въ какво седи великата целъ нъ човѣшкия животъ? Да бжде човѣкъ свободенъ и да служи на любовѣта. Новиятъ човѣкъ ще създаде новъ свѣтъ, нова планета. Всичко ще се подчини на новия животъ. Той не може да дойде въ свѣта безъ любовѣта, безъ мждростѣта и безъ истината. Въ новия животъ ние се нуждаемъ отъ онова вжтрешно спокойствие на духа. Всѣки да се изяви и да се радва, че срѣща своитѣ братя, да се радва на слънцето, което грѣе, да се радва на звездитѣ, на растенията, на всичко. Като минавате покрай растенията, покрай камънитѣ, да се радвате. Като минавате покрай малкитѣ цвѣтенца, да не ги тѣпчите, а да ги погалите“.

Иде едно събуждане на душитъ. Това се нарича пробуждане на космическото

съзнание на човѣчеството. Влизането въ царството на любовта — това е възкресението на душитѣ.

Учительтъ дава нови идеи и методи за всички области на живота. Напримѣръ, когато педагогическитѣ идеи на Учителя проникнатъ въ училището, тогава ще се изгради новото училище, което ще даде условия за събуждане на всички красиви заложби, които крие детската душа. Чрезъ това ново училище, за което говори Учителтъ, ще се създаде новиятъ типъ човѣкъ. Нека работимъ за проникването на педагогическитѣ идеи на Учителя всрѣдъ учителството и обществото.

Когато музиката на Учителя проникне въ обществото, тя ще събуди въ душитѣ желание да живѣятъ за вѣчната красота, за любовта, за правдата, за единъ високъ идеалъ.

Принципитѣ на паневритмията трѣбва да проникнатъ въ обществото. Чрезъ нея то ще се подготви за възприемане на новитѣ идеи. Чрезъ внасяне на паневритмията въ училището и обществото ще се създаде едно съвсемъ ново поколѣние, здраво физически и духовно и годно за работа.

Новата култура иде по законитѣ на развитието. Тя иде така сигурно, както следъ нощта иде свѣтло утро, или както следъ зимата иде пролѣтътa. Учителътъ каза: „Сегã е краятъ на вѣка. Краятъ на една духовна зима и началото на една духовна пролѣтъ. Черниятъ вѣкъ на човѣчеството изтича. Настава една свѣтла епоха. Краятъ на черния вѣкъ е сега. Иде братството на всички народи“.

„Народитѣ не трѣбва да спѣватъ новото, което иде, не трѣбва да спѣватъ идейнитѣ течения, които се явяватъ носители на любовта, братството, равенството, свободата и мира. Бждещето принадлежи, именно, на тѣзи благородни народи, които се въодушевяватъ отъ тия възвишени идеи“.

Учителътъ казва: „Пожелавамъ ви сега, като българи, да бждете образецъ на всички народи“.

Още въ 1898 година Учителътъ казва, като се обръща къмъ славянитѣ:

„На васъ, славянско семейство, се отрежда една свѣтла длъжностъ въ царството на мира, който иде и приближава въ силата си. Васъ ви чака едно славно бждеще, не за да унищожи живота, но да го възкреси въ неговата съвършена пъл-

нота. Въ този животъ сж призвани да взематъ участие всички хора и народи, които образуватъ цвѣтътъ на новитѣ поколения на човѣшкия родъ. Вашето време приближава, вашиятъ изпитъ се завършва, часътъ на вашето призвание удря, и минутата на живота настѣпва да се пробудите и влѣзете въ този великъ животъ, който встѣпва на тая многострадална земя“.

За славянството Учителтъ казва още: „Бждещето на славянството е добро. Тѣ носятъ такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпятъ отъ тази култура. Славянството е олтаръ на новата култура. Тя ще бжде култура на братство и свобода. Въ името на тази свобода всички народи ще се обединятъ, и то така, че голѣмитѣ народи ще покровителствуватъ малкитѣ. Ето защо, обръщамъ се къмъ всички мъже, жени и деца да ратуватъ за идеята, която ще донесе братство, равенство и свобода за народитѣ“. *)

Боянъ Боевъ

*) Следващитѣ статии сж мисли отъ Учителя, изложени въ разни мѣста на неговитѣ беседи и лекции.

УЧИТЕЛЪТЪ

Единъ е Учителътъ, който носи истинското знание. Той има много проявления въ живота, но по сжщина е само единъ. Намъри ли човѣкъ единъ отъ моментитѣ на Неговата проява, едновременно съ това ще намъри и себе си.

Законъ е — като намъришъ единия Учителъ, като намъришъ Бога, ще намъришъ и себе си. Като видишъ Бога, ще видишъ и себе си. А да видишъ Бога, да видишъ и себе си, това е най-великиятъ моментъ въ живота. За този, именно, моментъ човѣкъ живѣе.

Учителъ въ свѣта може да бжде само Богъ. И когато Христосъ казва на ученицитѣ си: „Единъ е Вашиятъ Отецъ“, Той подразбира великия единия Учителъ.

Учителътъ — това е Бащата. Богъ се превръща въ Баща и взема известно отношение къмъ насъ по закона на Мъдростта.

Ето защо, подъ Учителъ, въ универсаленъ смисълъ на думата, ние подразбираме великата Божия Мъдростъ, която

внося истинското знание въ свѣта, която внася всички нови идеи, всички нови форми, всички нови чувства и потици въ живота.

И така, единъ е великиятъ Учитель въ свѣта, макаръ и много да сж Неговитъ проявления.

Всѣки, който е натоваренъ съ мисията да изяви на хората Истината, не говори отъ свое име. Той говори отъ името на единия Учитель. Затова Христосъ казва: „Азъ не дойдохъ въ свѣта да сторя моята воля, а волята на Оногова, който ме е е проводилъ“.

Може да бжде Учитель само оня, който е осѣненъ и помазанъ отъ Божия Духъ.

Познаването на Учителя е чисто духовенъ процесъ. Учителтъ не може да се яви на физическия свѣтъ като завършенъ актъ. Той не може да дойде и като нѣкакво външно явление въ живота. Учителтъ идва като вътрешна, разумна проява въ човѣка. Затова отвътре става познаването на Учителя — въ душата на ученика. Мнозина възприематъ известни мисли по внушение и мислятъ, че това е тѣхниятъ Учитель, който имъ говори отвътре. Има, обаче, грамадна

разлика между вътрешния говоръ на Учителя и внушението. Внушението е единъ актъ на насилие. Говорътъ на Учителя е свободенъ актъ. И затова, когато Учителътъ говори отвътре, ученикътъ се вдъхновява.

Ала и когато Учителътъ говори отвънъ, чрезъ думитѣ на нѣкой езикъ, Неговиятъ говоръ има опредѣлени качества. Учителътъ употребява всѣка дума на мѣстото ѝ. Той знае, защо е употребилъ една дума и какво въздействие ще произведатъ нейнитѣ трептения.

Учитель е само онзи, у когото нѣма никакво насилие. Той е силенъ, но не упражнява насилие.

Учитель е само онзи, у когото нѣма никаква лъжа. Неговата възвишена разумность изключва всѣкаква лъжа.

Учитель е само онзи, у когото нѣма никакво зло. Неговата доброта изключва всѣкакво зло.

Щомъ у нѣкой човѣкъ има насилие, лъжа и зло, той не е Учитель.

Присѣтствието на Учителя се познава по това, че той дава животъ, свѣтлина и свобода.

Защото Учитель е само оня, който живѣе и работи по законитѣ на Любовта, Мъдростта и Истината.

Любовта на Учителя е изпитана. Тя нѣма защо да се изпитва.

Знанието на Учителя е изпитано. То нѣма защо да се изпитва.

Чистотата на Учителя е изпитана. Тя нѣма защо да се изпитва.

Само Учителтъ може съ право да се нарече великъ и мощенъ човѣкъ, защото неговиятъ животъ има отражение въ цѣлия космосъ. А щомъ животътъ и мисълта на единъ човѣкъ се отразяватъ въ цѣлия космосъ, тѣ сж божествени.

Учителтъ на Бѣлото Братство, Учителтъ на Истината, носи съ себе си три нѣща: свобода за душата, свѣтлина за ума и чистота за сърдцето.

Вдигнете сега главитѣ си, обърнете се къмъ Великия Учителъ и кажете:

„Учителю благи, искамъ да изпълня закона ти!“

Само така ще станете ученици на Великия Учителъ и служители на живия Богъ!

УЧЕНИКЪТЪ

Пътът на ученика — това е новото, което днесъ влиза въ живота на човѣчеството. Пътът на ученика е път на зазоряване.

И ако ме питате, какъвъ е идеалът на ученика, ще ви кажа: Любовь, свѣтлина, миръ и радостъ за душитъ.

Сега на ученицитѣ имъ трѣбва любовь, но не безъ свѣтлина; свѣтлина, но не безъ миръ; миръ, но не безъ радостъ. Тѣмъ имъ трѣбва любовь съ свѣтлина, свѣтлина съ миръ, миръ съ радостъ. Всички тия нѣща сж свързани въ едно.

Любовта, свѣтлината, мирътъ и радостта, за които азъ говоря, въ сегашния животъ, въ живота на обикновенитѣ хора, не се проявяватъ. Тѣ сж достояние само на ученицитѣ. Ученицитѣ сж едничкитѣ проводници на тѣхнитѣ сили, еднички тѣхни изразители въ живота.

Любовта — това е единъ необятенъ свѣтъ. Велико нѣщо е да опита човѣкъ любовта въ нейния развой и непрекъснатата проява, като се почне отъ физиче-

ския свѣтъ, мине се презъ духовния и се стигне до Божествения свѣтъ.

Велико нѣщо е човѣкъ да опита свѣтлината въ всичкитѣ форми, които тя създава.

Велико нѣщо е да се опита мира, да се опита радостта.

Това сж области, които ученикътъ трѣбва да премине, да опита и проучи по свой пѣтъ, докато стигне крайния предѣлъ на своя животъ като ученикъ, следъ което той ще започне да изучава великия пѣтъ на Учителя.

Любовта, свѣтлината, мирътъ и радостта сж плодове на Божествения Духъ. Ученикътъ трѣбва да се храни съ тия плодове. Първиятъ плодъ, който той вкува, е любовта. Ученикътъ трѣбва непременно да вкуси огъ тоя плодъ, защото той носи вѣчния животъ.

Учительтъ има четирима ученици въ свѣта, които той обича. И ако тия четирима ученици ви препоржчатъ на него, той ще ви приеме въ школата. Ако любовта ви препоржча на Вашия Учителъ, ако свѣтлината ви препоржча, ако ви препоржчатъ мирътъ и радостта, Той ще ви приеме. Ще отвори вратитѣ на школата, ще ви даде свободенъ входъ, ще

ви благослови, ще ви запознае съ други ученици, и отъ този моментъ вие ще бъдете ученикъ на своя Учителъ.

Въ свѣта има само единъ Учителъ и всички Учители сж произлѣзли отъ Него.

Ученикътъ трѣбва да знае едно: Може да го обича само оня, който го учи — Неговиятъ Учителъ.

И ученикътъ може да обича само Оногова, който го учи. Обича се само онова, което е безсмъртно, което не губи своята красота, своята интелигентность, своята благость, своята доброта.

Правило е — ученикътъ трѣбва да започне съ любовта. После ще премине къмъ свѣтлината, следъ туй къмъ мира и най-после къмъ радостта.

Като говоря за ученика, азъ имамъ предъ видъ преди всичко идейния ученикъ. Този ученикъ се учи и тукъ на земята, въ този свѣтъ, и горе, въ невидимия свѣтъ. Той никога не напуска школата — денемъ се учи въ лабораторията на земята, а вечеръ отива горе, при своя Учителъ, който му преподава теория.

Благодатъта се отнася само до побитията на ученика. Отъ него, обаче, се изисква трудъ, усилия, работа. Дълго вре-

ме ще изпитватъ и претеглятъ ученика, докато го пуснатъ въ Царството Божие. За най-малкия недостигъ веднага ще го върнатъ назадъ.

И ако ученикътъ може да призове Бога съ пълнота, нейде въ пространството ще блесне една малка, микроскопическа свѣтлина, която ще му причини такава радостъ, че той изведнѣжъ ще забрави всички скърби и страдания. Отдалечъ нѣкъде той ще чуе гласа на Бога, на своя Учитель, който ще му каже: „Ти искашъ да ме познавашъ и опиташъ. Пригответи се тогава за работа. Настана първиятъ день на твоя животъ. Отдѣли тъмнината отъ свѣтлината и пристѣпи да устроишъ твоята земя. Изречи: „Да бжде виделна!“

„Да бжде виделина!“ — това е великиятъ стремежъ въ душата на ученика да учи.

И тогава ще се заредятъ въ Битието на ученика великитѣ дни на творението и той ще започне да строи своята вселена подъ вещото ржководство на своя Учитель.

ЛЮБОВТА

Отъ извора на любовта сж произлѣзли и ще произлизатъ всички свѣтове презъ всички вѣчности.

Всичко въ свѣта живѣе въ любовта и чрезъ любовта.

Всичко, което виждаме — звездни вселени, слънца, планети — е проява на любовта.

Цѣлиятъ космосъ въ неговата цѣлокупность, цѣлиятъ физически свѣтъ е проявена, материализирана любовъ.

Това е великото „тѣло на Бога“.

Вънъ отъ любовта ние не познаваме Бога.

Богъ на любовта не е само вънъ отъ насъ, въ вселената, а и вътре въ насъ.

Вѣчна е само любовта. Отъ нея изтича животътъ. Любовта е, която носи пълниятъ животъ.

Доброто, като плодъ на любовта, се съдържа въ нея.

Мъдростта, и тя се съдържа въ нея, защото представя формитѣ, чрезъ които Божията любов се изявява.

Истината е също включена въ любовта. Тя е най-чистиятъ образъ на любовта.

Правдата, и тя е [включена въ любовта.

Ето защо, абсолютната Божия любовъ подразбира абсолютна правда.

Дето нѣма правда, нѣма любовъ.

Физическата страна на любовта е правдата.

За да се изяви любовта на земята, непремѣнно трѣбва да има правда.

Любовта е дълготърпелива, мило-стива, но абсолютната любовъ изисква абсолютна правда.

И само човѣкъ, който е просвѣтналъ въ правдата, може да възприеме Божествената любовъ.

Може да сѣ върва само въ едно: въ любовта. Всѣко друго върване е измама.

Любовта стои надъ всѣкакви народности. Любовта сама създава религииитѣ.

Искате ли, обаче, да изпълните волята Божия, трѣбва непремѣнно да замѣстите религията съ любовта.

Тогава всѣки, който ви обича, ще бжде свещеникъ и служителъ въ вашия храмъ.

Великото въ свѣта е да познаемъ Бога като любовь.

Красотата въ живота е въ връзката ни съ Бога на любовьта.

Любовьта съдържа въ себе си всички условия, всички методи, всички възможности, чрезъ които човѣшката душа може да се развие въ своята пълнота.

Единствената истинска работа въ свѣта — това е науката за любовьта. Тя е великиятъ обектъ на познание за душата.

Започне ли човѣкъ съ любовьта като велика и мощна сила, душата и духътъ му се пробуждатъ и той влиза въ реална връзка съ физическия, духовния и божественния свѣтъ. Само чрезъ любовьта може да разбере човѣкъ отношенията, които съществуватъ между тия свѣтове, както и смисъла на цѣлокупния животъ.

Но едно не забравяйте: въ живота на човѣка има само десетъ възможности да започне съ любовьта. Презъ всѣки десетъ години има възможность да заработи тая мощна сила. Останалото време отъ живота на човѣка е отредено за занимание.

Улови ли човѣкъ една отъ тия възможности, единъ отъ лъчитѣ на Великото слънце, което озарява цѣлия космосъ, всичко възвишено и благородно въ душата

му ще започне да цъвти, да връзва и да зрѣе.

Плодоветъ на душата узрѣватъ само подъ лжчитъ на това слънце.

Когато проблесне първиятъ лжчъ на любовта, вие ще усѣтите въ душата си такава неописуемо блаженство, такава свѣтлина, такъвъ мощенъ потикъ въ вашия умъ, такъвъ стремежъ въ вашата воля, че всички пречки въ свѣта ще почнатъ да се топятъ.

Нѣколко мига, преживѣни въ Божествената любовъ, струватъ много повече отъ хиляди години обикновенъ човѣшки животъ, прекаранъ всрѣдъ най-голѣми удоволствия и наслади.

„Да възлюбишъ Бога съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. И да възлюбишъ ближния си като себе си“.

Това е единъ едничкъ законъ, който се проявява въ три свѣта.

Любовъ къмъ Бога — ти си въ Божествения свѣтъ.

Любовъ къмъ себе си, къмъ своята душа — ти си въ духовния свѣтъ.

Любовъ къмъ близкитъ си — ти си на физическия свѣтъ.

Помнете, обаче, една велика истина :
Само Богъ люби, защото Богъ е любовъ.

Човѣкъ може да бжде само проводникъ на любовъта.

Да искашъ да те обича нѣкой, ще рече Богъ да те люби.

Истинската любовъ е по-силна отъ смъртъта. Който люби, не умира. Любовъта носи безсмъртие. Хората умиратъ отъ безлюбие.

Любовъта е колективна проява на всички разумни същества, които сж завършили своето развитие и сж станали едно съ Бога. Любовъта на едно отъ тия същества е колективната любовъ на всички.

Четири сж проявитѣ на любовъта въ човѣка.

Тя действува като стремежъ въ сърдцето.

Като чувство въ душата.

Като сила въ ума.

Като принципъ въ духа.

Човѣкъ трѣбва да мине презъ всички степени на любовъта. Той трѣбва да мине презъ любовъта като стремежъ — презъ нейнитѣ корени; трѣбва да мине презъ любовъта като чувство — презъ нейнитѣ клоци; трѣбва да мине презъ любовъта

като сила — презъ нейнитѣ цвѣтове и да влѣзе въ любовъта като принципъ — да опита Божествения плодъ на любовъта.

Докато любовъта не влѣзе въ свѣта той нѣма да се преобрази.

Тя е великъ огънь, който внася животъ.

Огънятъ на любовъта, като една велика вълна, иде сега въ свѣта.

КЪМЪ ВЕЛИКАТА ЦЕЛЪ

Причинитѣ за международния антагонизъмъ. Условията за обединението на славянитѣ и на всички други народи, които търсятъ своето благо. Предназначението на славянитѣ, като носители на новото въ човѣчеството.

За да вникнемъ по-дълбоко въ развитието на идеята за обединението на човѣчеството и да се разбератъ причинитѣ за съществуващитѣ международни противоречия, ние ще илюстрираме мисълта си съ следния иносказателенъ разказъ, тъй като всички писатели въ тази областъ сж си служили съ уподобления, притчи и разкази, за да обяснятъ великото, което по другъ начинъ не може да се обясни.

Когато великиятъ невидимъ свѣтъ решилъ да спаси човѣчеството, той изпратилъ на земята единъ отъ своитѣ посланици — Христосъ, като най-вещъ и знатокъ на принципитѣ и методитѣ на това спасение. Най-напредъ Христосъ билъ из-

пратенъ при единъ малъкъ народъ — израилекия — който ималъ стремежъ за повдигане на човѣчеството и на себе си, да бжде едно ржководно звено. И когато дошълъ Христосъ между евреитѣ, тѣ го приели отначало добре, защото помислили, че той ще ги освободи отъ римското иго, ще имъ даде богатство и сила и ще ги прати да завладѣятъ други народи. Обаче, когато Христосъ развилъ своето учение, че всички народи трѣбва да се освободятъ еднакво и че не трѣбва да има предимство между народитѣ, както и учението за самопожертвуванието и любовта къмъ ближния, съ което засегналъ еврейския национализъмъ, това страшно стреснало евреитѣ и тѣ казали: „Този не само нѣма да ни освободи, но още повече ще ни зароби, ако го послушаме“. И решили да го премахнатъ, като създали кръста: „Човѣкъ, който разваля порядки-тѣ на старитѣ — казали му тѣ — заслужава кръстна смъртъ“. Значи, при евреитѣ Христосъ е трѣбвало да примирява две сили: една, която е трѣбвало да действува отвесно (перпендикулярно) на своята плоскостъ, и друга, която е действувала хоризонтално, въ противоположностъ на първата. Или, казано съ други думи: първи-

тѣ идеи — отвеснитѣ — тѣ сж общочовѣшкитѣ идеи, а хоризонталнитѣ, това сж националистическитѣ, егоистичнитѣ сили, които действуватъ въ свѣта. Следователно, егоизмътъ въ първото свое проявление винаги създава кръстната смъртъ. Тогава мисията на Христа излѣзла несполучлива.

Следъ това се явилъ между народитѣ отъ латинската раса и имъ представилъ тоя небесенъ проектъ — да взематъ участие въ реформирането на човѣчеството. Но понеже тѣ владѣли тогава цѣлия свѣтъ съ своята култура, намѣрили, че Неговото учение е опасно. „То ще ни разруши“, казали тѣ, и започнали всички гонения и мжчения, включително и инквизицията, чрезъ която унищожиха тогавашнитѣ посланици — последователитѣ на Христа; поради това и този втори опитъ пропадналъ.

Тогавъ Христосъ се явилъ между народитѣ отъ англосаксонската раса, представилъ имъ проекта си въ момента, когато тѣзи народи едва сж се повдигнали въ своето развитие и сила, и ги извикалъ на работа. И тѣ казали: „Ето единъ човѣкъ, който ще ни възвеличи“. Но добавили: „Ще ни дадешъ ли срѣдства?“ А

Христосъ имъ отговорилъ: „Ще ви дамъ, колкото искате“. И действително, първоначално работата е вървѣла добре, но съ своята търговия тия народи завладѣли свѣта и изчерпали соковетъ на окръжаващитъ. По тази причина и между тѣхъ проектътъ за спасението на човѣчеството пропадналъ.

Най-после Христосъ се явява всрѣдъ славянската раса и представя своя проектъ. Народитъ отъ тая раса се намѣрили на пазаря, за да се условятъ за работници, но казали: „Късно е вече, нѣма да свършимъ нищо. А Христосъ имъ отговорилъ: „Идете, работете. Каквото се пада и на васъ, ще се даде“.

Сега да пристѣпимъ къмъ обяснение на идеитъ, вложени въ тоя митически разказъ. Всички раси, племена и народи на земята вървятъ по единъ опредѣленъ пжтъ, за да постигнатъ заветната си цель, която още добре не е очертана въ умоветъ имъ. Раситъ въ своето първоначално проявление използватъ живота за своето размножаване, засилване и вземане надмощие надъ окръжаващата срѣда, племената сж се борили за придобиване свобода, а народитъ — за самия животъ. Но само животътъ въ природата ни посочва

истинския стремежъ. Когато посѣемъ една ябълчна семка въ земята, не е най-важното само да намѣримъ почва, но трѣбва да знаемъ, какъвъ слой земя трѣбва да туримъ надъ тази семка и колко влага ѝ е нужна, за да може да поникне и расте. И смисълътъ на тоя растежъ не се съдържа само въ пуцането на коренитѣ, израстването и разлистването на ябълката: за да може да поддържа рода си, тя непремѣнно трѣбва да цѣвне, да завърже и даде плодъ. Отъ качеството, именно, на тоя ѝ плодъ ще се опредѣли отношението ѝ къмъ оногова, който я е посадилъ.

Това има следното приложение: всѣки човѣкъ не е създаденъ само отъ материя — той не е само едно материално сжщество, за да има само външни материални нужди. Независимо отъ създаването на коститѣ, мускулитѣ и стомаха, човѣкъ е духовно сжщество, въ него има единъ постояненъ стремежъ, чувства отъ по-високъ характеръ, които сж създали вжтрешнитѣ отношения въ неговия битъ, а това е проявата на закона на любовта. Дихателната система и кръвообръщението въ човѣшкия организъмъ показватъ, че жизненитѣ сокове не трѣбва да седятъ въ неговото сърдце, въ арте-

риитѣ и въ венитѣ му, а трѣбва да се разпространяватъ изъ цѣлото тѣло по такъвъ начинъ, та всичкитѣ му органи да се ползватъ отъ тия блага. Това показва още, че не само благата трѣбва да се разпредѣлятъ, но излишъцитѣ трѣбва да се изхвърлятъ навънъ. А за да може да схване човѣкъ тоя широкъ планъ на живота природа, трѣбва да има умъ.

Сега нека покажемъ, какъвъ методъ се налага на славянитѣ, за да постигнатъ своето обединение, но не обединение частично — само помежду си — но обединение общочовѣшко. Славянитѣ трѣбва да се ползватъ отъ положителната и отрицателна страна на еврейската, латинската и англосаксонската култури. Виждаме, че у тия култури плюсътъ и минусътъ се неутрализиратъ. Макаръ и да работятъ неуморно съ години, нѣма никакъвъ излишъкъ отъ тѣхъ. Тѣ сж култури безъ никакъвъ придатъкъ. Ако еврейскиятъ народъ въ културно отношение внесе една реформирана религия въ древността, то латинската раса внесе култура за организирането на народитѣ и гражданството, а пъкъ англосаксонската раса внесе правовитѣ отношения между народитѣ и до известна степенъ спомогна за

разпространението на християнството или тѣй нареченото евангелизиране. Тя, обаче, ограничи туй евангелизиране съ своитѣ правови разбирания, т. е. че религията трѣбва да се мѣси въ всичко, но не и въ политическия животъ.

Сега идатъ на реда си и славянитѣ, чието предназначение е да внесатъ единъ новъ елементъ за по-широко разбиране на туй общочовѣшко обединение — възвишеното, благородното въ свѣта. И тѣ трѣбва да направятъ този малъкъ опитъ съ себе си, защото тѣ сж народи съ голѣмо индивидуализиране, широки амбиции, силно развитъ патриотизъмъ, силни волеви чувства. Най-хубавото у славянитѣ е това, че тѣ иматъ силно развито религиозно чувство, но не фанатическо, а алтруистическо, общочовѣшко. Следователно, тия сили, заложени въ славянитѣ, за да се развиятъ, изисква се една мощна и духовна срѣда, която да ги видоизмѣни и приспособи за общо-полезна работа. На славянитѣ предстои да внесатъ чувството на съзнателно побратимяване на народитѣ, т. е. всѣки народъ да вземе толкова, колкото му

е необходимо за неговото развитие, безъ ущърбъ на своя братъ или съседъ! Така сжщо и правилото, че всѣки народъ трѣбва въ политическо отношение да действува не съ насилие, а съ силата на моралното въздействие и человѣколюбието. Славянинътъ трѣбва съвършено да изключи насилието отъ живота си, защото насилието прилича на остъръ ножъ, който не признава никакъвъ господарь, никакво добро, никакво право, освенъ правото на оногова, въ чиято ржка се намира. А тоя ножъ, съ който отрѣзвашъ главата на други, съ сжщия ножъ ще отрежатъ и твоята глава. Славянитѣ не трѣбва да подържатъ политиката на точилото и ножа; тази политика е най-старата политика, която сжществува отъ памти-вѣка — че ножътъ трѣбва да се точи, че безъ точило не може и безъ ножъ не може. Но ние питаме: „Отъ хиляди вѣкове насамъ всички ножове дѣ сж? Нали трѣбва да се правятъ всѣка година все нови ножове и точила?“ И ножътъ и точилото се изхабяватъ. Най-после, какво печели ножътъ? Изхабява се. Какво печели точилото? — И то се изтрива и се смалява. Това показва, че всички народи, които употрѣбаватъ тия

методи на насилието, физически се изтощаватъ и се похабяватъ, а морално се смаляватъ и обезобразяватъ. А това казано на съвремененъ езикъ значи: израждатъ се. Следователно, точилото и ножътъ — това е една човѣшка система, измислена, която не е създадена отъ природата, нѣма никаква подкрепа въ природата и е осждена въ края на фалитъ. Всѣки народъ, всѣко общество, всѣки индивидъ, всички, които си служатъ съ насилието и неправдата, самоосждатъ се и ще погинатъ.

И въ живота на славянитъ има редъ доказателства за потвърждение на тая истина. Нова Русия показва сега пжтя по който трѣбва да вървятъ, именно, пжтя на самопожертвуването — който има много, трѣбва да раздава, а не да се стреми да заграбва

На славянитъ ние препоръчваме следнитъ четири нѣща:

Великиятъ законъ на битието е произвелъ четири лжча отъ себе си и ги е проектиралъ въ свѣта. Тия лжчи сж: свѣтлината, живота, любовта и свободата. Всѣки народъ, за да намѣри своя пжть, трѣбва да има свѣтлина въ ума си; всѣки

народъ, за да може да постигне
цельта си, необходимо е да има
съзнателенъ животъ въ душата
си; той трѣбва да има чисто и непо-
кварено сърдце — трѣбва да разби-
ра методитѣ на любовта, която е
една отъ най-могъщитѣ сили, които свърз-
ватъ житиѣ същества и ги подготвятъ
за вътрешния смисълъ на живота — и
на края — свободата, която трѣб-
ва да внесе хармония въ човѣш-
кия духъ, да примири всички
противоречия и да даде правил-
на насока на всички сили, ум-
ствени, духовни и физически,
къмъ една велика цель — Боже-
ственото въ свѣта. Само чрезъ тия
четири лъча ще изгрѣе новиятъ животъ
и ще се появи новата култура, която ще
даде нова насока на славянитѣ и на всич-
ки други народи — къмъ великата цель
на обединението имъ.

